

Spărgătorul de nuci

Era ajunul Crăciunului, așa că întregul oraș forfotea de oameni care alergau dintr-un magazin în altul, să cumpere ultimele cadouri. În seara aceea, în casa unchiului și a mătușii Clarei se făceau pregătiri pentru balul din Ajun. Clara, neatentă la tot ce se întâmpla în jur, se gândea la părinții ei, pe care îi pierduse în urmă cu ceva vreme și pe care nu îi putea uita. Totuși, unchiul și mătușa ei o primiseră în familia lor ca pe propria fiică și o iubeau nespuse de mult. În schimb, Betty și Fritz, verișorii ei, o necăjeau tot timpul, și, pentru că erau roși de invidie, ar fi dat orice s-o vadă plecată.

În seara petrecerii, Clara rămase retrasă, strângându-și la piept, ca întotdeauna, păpușa de lemn, special făcută pentru a fi folosită drept spărgător de nuci. Clara își imagina adesea că spărgătorul de nuci era un prinț, căruia îi destăinuia toate tristețile și visurile ei ascunse. Cufundată în gânduri, nu își dădu seama că verișorii săi veniră lângă ea.

– Betty, uită-te la biata orfană! Locul ei nu e aici, ar trebui să o tritem la orfelinat!

– Ai dreptate! Domnișoara stă deoparte, ca o regină, și uită că noi suntem stăpânii aici!

– Așa e! întări Fritz. Tot ce are e al nostru, chiar și păpușa asta caraghioasă! zise băiatul, smulgând spărgătorul de nuci și azvârlindu-l cât colo.

– Nu, te rog, dă-mi-l înapoi! strigă Clara, plângând.

– Sărăcuțul de el! Precis îl doare! râseră cei doi copii și plecară.

